

JULIA QUINNOVÁ
BRIDGERTON

SPOZNÁŠ TO Z JEHO BOZKOV

Julia Quiniová

BRIDGERTON

SPOZNÁŠ TO Z JEHO BOZKOV

Pandora
www.vydavatelstviopandora.sk

2022

Julia Quinn
IT'S IN HIS KISS

Copyright © 2005 by Julie Cotler Pottinger
All rights reserved

Translation © 2022 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design © 2022 by Cora Design

Slovak edition © 2022 by Mgr. Lenka Martinková VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-008-9 PDF
ISBN 978-80-8247-009-6 EPUB
ISBN 978-80-8247-010-2 MOBI

*Pre Steva Axelroda zo sto rôznych dôvodov.
(Ale najmä kvôli kaviáru!)
A tiež pre Paula, aj keď si zrejme myslí,
že som ten typ človeka, ktorý sa rád delí o kaviár.*

Poďakovanie

• *A*utorka by chcela poďakovať Eloise Jamesovej a Alessandrovì Vettori-
mu za ich odborné znalosti všetkého talianskeho.

Naše postavy

Hyacinth Bridgertonová: Najmladšia zo slávneho rodu Bridgertonovcov, je príliš inteligentná, príliš otvorená a určite nie je žiadna priemerná romantická hrdinka. Na jej zdesenie je tu však muž, ktorému nevie odolať...

Gareth St. Clair: V Londýne sú muži so zlou povestou a aj takí, ktorí sú hriešne príťažliví. Ale Gareth je jediný, ktorý zodpovedá obom popisom, čo mu zaručuje diabolský úspech. Bol by zhýralcom, keby tu nebola...

Lady Danburyová: Garethova stará matka, Hyacinthina mentorka, má názor na všetko, najmä na lásku a manželstvo. A nič si nepraje tak veľmi, ako vidieť Garetha a Hyacinth spojených v posvätnom zväzku manželskom. Našťastie jej pomáhajú...

Jedna všetečná matka, jeden príliš starostlivý brat, jedno veľmi zlé sláčikové kvarteto, jeden (našťastie vymyslený) šialený barón a, samozrejme, že nemôžeme zabudnúť na pastierku, jednorožca a Henricha VIII.

Pridajte sa k nim v nezabudnuteľnom milostnom príbehu roka...

Spoznáš to z jeho bozkov od neprekonateľnej Julie Quinnovej

Prológ

Rok 1815, desať rokov predtým, ako sa začal náš príbeh...

*V*zťah Garetha St. Claira a jeho otca bol založený na štyroch princípoch, vďaka ktorým si zachoval dobrú náladu a zdravý rozum.

Prvý: Nerozprávali sa, pokiaľ to nebolo absolútne nevyhnutné.

Druhý: Všetky absolútne nevyhnutné rozhovory museli byť čo najkratšie.

Tretí: V prípade, že by po jednoduchom pozdrave nasledoval nejaký rozhovor, bolo nevyhnutné, aby bola prítomná tretia osoba.

A nakoniec štvrtý: Aby boli všetky tieto body splnené, musel sa Gareth správať tak priateľsky, aby dostal čo najviac pozvánok od svojich kamarátov a mohol tak stráviť školské prázdniny mimo domu. Presnejšie povedané, mimo spoločnosti svojho otca.

Keď sa nad tým Gareth zamyslel, svoju taktiku povýšil na umenie.

Zásady mu slúžili naozaj dobre.

Rovnako dobre slúžili aj jeho otcovi, pretože Richard St. Clair mal svojho mladšieho syna rád asi tak, ako mal Gareth rád jeho.

Preto ho prekvapilo, keď ho otec zavolať zo školy domov.

A s veľkým dôrazom.

Otcova správa bola jednoznačná. Gareth sa mal okamžite dostaviť do Clair Hallu.

Popudilo ho to. Do konca štúdia v Etone mu zostávali už len dva mesiace. Jeho život v škole a mimo nej bol opojnou zmesou štúdia a hier, popretkávaný príležitostnými tajnými večernými únikmi do miestneho verejného domu, kde nechýbalo víno a ženy. Garethov život bol presne taký, aký si len osemnásťročný mladík mohol priať. Veril tomu, že po ná-

stupe na jeseň na Cambridge, bude jeho život rovnako požehnaný. Naďalej bude mimo otcov dohľad a spolu s priateľmi bude s rovnakým zápalom pokračovať v štúdiu a v spoločenskom živote.

Keď sa rozhladol po vstupnej hale Clair Hallu, povzdychol si. Nervózne. Čo by, preboha, mohol barón (tak zvykol nazývať svojho otca) chcieť? Vyhlásil predsa, že sa zbavuje zodpovednosti za svojho mladšieho syna a za jeho vzdelanie platí len preto, že sa to od neho očakáva. Všetci poznali pravý dôvod. V očiach ich priateľov a susedov by klesol riadne hlboko, keby Gareth nechodil do poriadnej školy.

Keď sa cesty otca a syna skrížili, barón zvyčajne rozprával len o tom, aké sklamanie pre neho jeho syn predstavuje. Bolo to ako rozbuška, ktorá nútila Garetha otca rozčuľovať ešte viac. Nemal v pláne žiť podľa jeho očakávaní.

Gareth podupával nohou a čakal, kým komorník upozorní otca na jeho príchod. Vo vlastnom dome sa cítil ako cudzinec. Neviazali ho k nemu žiadne city. Deväť rokov sa tomuto miestu vyhýbal. Bola to len hrba kameňa, ktorá po smrti jeho otca pripadne jeho bratovi Georgeovi. Z majetku St. Clairovcov mu neprípadne nič. Údelom druhorodeného syna bolo raziť si svetom a životom vlastnú cestu. Po ukončení Cambridgu vstúpi jednoducho do armády, presne tak, ako skoro všetci druhorodení synovia. Alebo by si mohol vybrať duchovnú cestu, ale nebesá vedeli veľmi dobre, že na *to* nebol stvorený.

Garethova matka zahynula pri nehode, keď mal päť rokov. Napriek tomu, že mal na ňu málo spomienok, živo si pamätal, ako ho hladievala po vlasoch a smiala sa na tom, že nikdy nebol vážny.

„Ty môj malý škriatok,“ hovorievala a potom šepotom dodala: „Nepriď o tú svoju veselú nevinnosť. Nech budeš robiť čokoľvek, nepriď o ňu.“

Nestalo sa tak. A pochyboval, že by si anglikánska cirkev priala mať vo svojich radoch niekoho, ako bol on.

„Pán Gareth.“

Gareth zdvihol zrak, keď začul komorníkov hlas. Guilfoyle hovoril k veci, tak ako vždy, používal krátke vety a nikdy sa na nič nepýtal.

„Váš otec vás čaká vo svojej pracovni,“ zaintonoval Guilfoyle.

Gareth zdvorilo kývol starnúcemu komorníkovi a vykročil chodbou k miestnosti, ktorá patrila medzi jeho najmenej obľúbené. Práve tam mu jeho otec robil prednášky a práve tam mu povedal, že nikdy nič nedosiahne. Tam jeho otec chladne premýšľal o tom, že nikdy nemal mať druhého syna, pretože Gareth len míňa rodinné peniaze a je škvrnou na ich rodinnej cti.

Nie, pomyslel si Gareth klopujúc na dvere, s tou miestnosťou sa nespája ani len jedna jediná pekná spomienka.

„Vstúpte!“

Gareth zatlačil na ťažké dubové dvere a vošiel dovnútra. Jeho otec sedel za stolom a čmáral čosi na hárok papiera. Vyzerá dobre, pomyslel si Gareth. Jeho otec vždy vyzeral dobre. Bolo by jednoduchšie nenávidieť ho, keby sa zmenil na nevrlú karikatúru muža, ale nie, lord St. Clair bol zdravý a silný, a na päťdesiatnika pôsobil veľmi mlado. Za normálnych okolností by si ho Gareth vážil. O to väčšia bola jeho bolesť z odmietania.

Gareth trpezlivo čakal, kým otec zdvihne zrak. Keď sa tak nestalo, odkašľal si.

Žiadna odpoveď.

Gareth si znovu odkašľal.

Nič.

Gareth zaľal zuby. Pre otca to bolo typické, ignorovať ho čo najdlhšie. Dával mu tým najavo, že ho nepovažuje za povšimnutiahodného.

Gareth premýšľal, že ho osloví sám. *Pane* alebo lepšie *Môj pane*, alebo dokonca *Otče*. Nakoniec sa len oprel o zárubňu a začal si písať.

Jeho otec okamžite zdvihol zrak.

„Prestaň,“ vyštekol.

Gareth zvrátil obočie a zmĺkol.

„A postav sa rovno! Dobrý Bože,“ napomenul ho barón podráždene, „koľkokrát som ti hovoril, že písanie je neslušné?“

Jeho syn chvíľu počkal a potom sa spýtal: „Mám na to odpovedať alebo to bola iba rečnícka otázka?“

Barón očervenel.

Gareth prehltol. Nemal otca provokovať. Vedel, že ho jeho zámerne žartovný tón rozzúri, ale niekedy bolo tak čertovsky ťažké udržať jazyk za zubami. Roky sa snažil získať si jeho priazeň a keď videl, že to nikam nevedie, vzdal to. Možno mu práve to, že robí starého muža nešťastným, prinášalo isté uspokojenie. Nuž, človek si musí urobiť radosť tam, kde sa dá.

„Som prekvapený, že si prišiel,“ vyhlásil jeho otec.

Gareth zmätene zažmurkal.

„Požiadali ste ma o to,“ povedal. Otcovi sa nikdy nevzoprel. Podpichoval ho, rýpal do neho, do svojich slov a činov pridával štipku drzosti, ale nikdy otvorene nevzdoroval.

Bol úbohý zbabelec.

Vo svojich predstavách sa bránil. Vo svojich predstavách povedal otcovi presne to, čo si o ňom myslel. Skutočnosť bola iná. Jeho vzdor sa obmedzoval na pískanie a mrzuté pohľady.

„Áno, požiadal,“ prikývol jeho otec a oprel sa o operadlo kresla. „Zriedkakedy však aj urobíš to, o čo som ťa požiadal.“

Gareth mlčal.

Jeho otec vstal a prešiel k stolu, na ktorom stála karafa s brandy.

„Určite ťa zaujíma dôvod, prečo som ťa sem zavolať,“ povedal.

Gareth prikývol, a keď sa otec neobťažoval na neho ani pozrieť, dodal: „Áno, pane.“

Barón si uznanlivo odpil z brandy, vychutnával si jantárovú tekutinu a Garetha nechal čakať. Znovu. Potom sa otočil, chladne si ho premeral a vyhlásil: „Konečne som našiel spôsob, akým by si mohol byť pre našu rodinu užitočný.“

Gareth prekvapene nadvihol hlavu.

„Naozaj, pane?“

Jeho otec si znovu odpil a potom položil pohár.

„Presne tak,“ otočil sa k synovi a prvýkrát sa mu pozrel priamo do očí. „Oženiš sa.“

„Pane?“ Gareth sa pri tom slove takmer začal dusiť.

„Toto leto,“ potvrdil lord St. Clair.

Gareth sa chytil operadla stoličky, aby sa nezakolísal. Mal osemnásť, preboha. Bol príliš mladý na to, aby sa oženil. A čo Cambridge? Mohol by tam chodiť ako ženatý muž? A kde by bola jeho manželka?

A, dobrý Bože, *koho* si to mal vziať?

„Bude to vynikajúce spojenie,“ pokračoval barón. „Veno splatí všetky naše dlhy.“

„Naše dlhy, pane?“ zašepkal Gareth.

Lord St. Clair uprel oči na svojho syna.

„Topíme sa v dlhoch,“ vyhlásil ostro. „Ešte rok a prideme o všetko, čo nie je v zálohe.“

„Ale... ako?“

„Eton nie je lacný,“ odvrkol barón.

Nie, ale určite to nebol dôvod ich dlhov, pomyslel si Gareth zúfalo. Nemohla to byť len jeho vina.

„Možno budeš sklamaný,“ poznamenal jeho otec, „ale ja som sa nevyhýbal zodpovednosti. Bol si vychovaný ako gentleman. Poskytol som ti

koňa, oblečenie a strechu nad hlavou. Teraz je čas, aby si sa správal ako muž.“

„Kto?“ zašepkal Gareth.

„Eh?“

„Kto to má byť?“ povedal o niečo hlasnejšie. Koho si má vziať?

„Mary Winthropová,“ odvetil jeho otec vecne.

Gareth cítil, ako sa mu z tela vytráca krv.

„Mary...“

„Wrothamova dcéra,“ dodal barón.

Akoby to Gareth nevedel.

„Ale Mary...“

„Bude z nej výborná manželka,“ pokračoval barón. „Je poslušná, a ak sa budeš chcieť túlať so svojimi hlúpymi priateľmi po meste, pošleš ju na vidiek.“

„Ale otec, Mary...“

„Sobáš je už dohodnutý, zmluva podpísaná,“ vyhlásil otec.

Gareth sa snažil nadýchnuť. Toto určite nie je pravda. Človeka predsa nemôžu donútiť uzavrieť manželstvo. Nie v dnešnej dobe.

„Wrotham by bol rád, keby bola svadba v júli,“ oznamoval otec. „Povedal som mu, že nemáme žiadne námietky.“

„Ale... Mary...“ Gareth lapal po dychu. „Nemôžem si vziať Mary!“

Otcovo huňaté obočie vyletelo dohora.

„Môžeš, a aj to urobíš.“

„Ale otče, ona je... ona je...“

„Prostoduchá?“ dokončil zaňho barón. Zasmial sa. „Keď bude ležať v posteli pod tebou, bude ti to jedno. A okrem toho jediného s ňou nebudeš musieť robiť nič.“ Podišiel k synovi. „Stačí, keď sa ukážeš v kostole. Rozumieš?“

Gareth neodpovedal. Jediné, čo dokázal v tejto absurdnej chvíli, bolo dýchať.

Mary Winthropovú poznal celý svoj život. Bola o rok staršia a pozemky ich rodín susedili už viac ako sto rokov.

V detstve sa spolu hrávali, ale čoskoro sa ukázalo, že Mary to nemá v hlave celkom v poriadku. Gareth cítil potrebu chrániť ju, bol jej rytierom a do krvi zbil každého, kto si dovolil prezývať ju alebo zneužívať jej milotu a skromnosť.

Ale, preboha, nemohol si ju *vziať*. Bola ako dieťa. Bol by to hriech. A aj keby to nebol hriech, nikdy by sa jej nedokázal dotknúť. Veď ako by len

mohla pochopiť, čo sa deje medzi mužom a ženou v manželskom zväzku? Nikdy by sa s ňou nemohol vyspať. Nikdy.

Gareth len hľadel na otca, nenachádzajúc žiadne slová. Prvýkrát vo svojom živote na niečo nedokázal bezstarostne odpovedať ani stroho odseknúť.

Pre takúto chvíľu neexistovali žiadne slová.

„Vidím, že sme sa pochopili,“ povedal barón a usmial sa na syna.

„Nie!“ Gareth vybuchol a zrazu sa mu z hrdla drali slová. „Nie! To nemôžem!“

Otec prižmúril oči.

„Urobíš to, aj keby som ťa mal zviazať a dotiahnuť do kostola.“

„Nie!“ Gareth mal pocit, že sa dusí. „Otec, Mary je... no, je ako dieťa. Nikdy nebude viac ako dieťa. Viete to. Preto si ju nemôžem vziať. Bol by to hriech.“

Barón sa zasmial.

„O čom sa ma snažíš presvedčiť? Že si zrazu veriaci?“

„Nie, ale...“

„Niet o čom diskutovať,“ prerušil ho rázne otec. „Wrotham bol mimoriadne veľkorysý, pokiaľ ide o veno. Boh vie, že musí byť, keď sa snaží zbaviť prostoduchej dcéry.“

„Nehovorte o nej tak,“ zašepkal Gareth. Aj keď sa nemohol oženiť s Mary Winthropovou, poznal ju celý život a nezaslúžila si takéto reči.

„Je to to najlepšie, čo môžeš urobiť,“ vyhlásil lord St. Clair. „Pre rodinu aj pre seba. Wrothamovo veno je mimoriadne veľkorysé a ja zariadim, aby si po celý život dostával slušnú apanáž.“

„Apanáž...“ zopakoval Gareth tupo.

Jeho otec sa krátko zasmial.

„Myslíš, že by som ti zveril väčšie množstvo peňazí?“ spýtal sa. „Tebe?“ Gareth neprijemne prehltol.

„A škola?“ zašepkal.

„Stále ju môžeš navštevovať,“ povedal jeho otec. „Vlastne sa za to môžeš poďakovať svojej budúcej manželke. Nebyť manželskej dohody, už by si tam viac nevkróčil.“

Gareth tam stál a snažil sa dýchať normálne. Jeho otec vedel, čo pre neho znamená Cambridge. Bola to jediná vec, na ktorej sa zhodli. Gentleman potrebuje gentlemské vzdelanie. Gareth po tom túžil nielen spoločensky, ale aj akademicky, zatiaľ čo lord St. Clair to chápal ako niečo, čo musí muž

absolvovať, aby si udržal svoje vonkajšie zdanie osobnosti. Rozhodol o tom predsa už pred rokmi. Gareth bude chodiť do školy a získa vzdelanie.

Ale teraz to vyzeralo tak, že lord St. Clair vedel, že si nemôže dovoliť zaplatiť vzdelanie svojho mladšieho syna. Kedy mu to plánoval povedať?

„Je to dohodnuté, Gareth,“ vyhlásil jeho otec ostro. „Musíš to urobiť ty, pretože George je dedič a ja nemôžem dovoliť, aby poškvrnil náš rodokmeň. A okrem toho,“ dodal so zovretými perami, „aj tak by som ho tomu nevystavil.“

„Ale mňa áno,“ zašepkal Gareth.

Až tak veľmi ho otec nenávidel? Tak nízko o ňom zmýšľal? Pozrel sa na otca, na tú tvár, čo mu prinášala len nešťastie. Nikdy sa tam nenašiel úsmev, žiadne povzbudivé slová. Nikdy...

„Prečo?“ Garethov hlas znel ako hlas raneného zvieraťa, kvíliaceho a stonajúceho. „Prečo?“

Jeho otec mlčal, stál tam a zvieral okraj stola, až mu zbeleli hánky. A Gareth v tej chvíli dokázal iba civieť na tie hánky.

„Som váš syn,“ zašepkal, stále neschopný presunúť pohľad z otcových rúk na jeho tvár. „Váš syn. Ako môžete toto urobiť vlastnému synovi?“

A potom jeho otec, majster uštipačných odpovedí, vybuchol a jeho hnev pripomínal skôr ľadovú sprchu ako oheň.

„Preboha, ako je možné, že si na to doteraz neprišiel? Nie si môj syn! Nikdy si nebol môj syn! Nie si nič iné, iba bastard, prašivé šteňa, ktoré tvoja matka splodila s iným chlapom, kým som bol preč.“

Hnev, tak dlho potláčaný, sa z neho vylieval, zasiahol Garetha, dusil ho, až sa nedokázal nadýchnuť.

„Nie,“ povedal a zúfalo pokrútil hlavou.

Uvažoval o tom, dúfal v to, ale len vo svojich predstavách. Nemohla to byť naozaj pravda! Vyzeral ako jeho otec. Mali rovnaký nos, alebo nie? A...

„Křmil som ťa,“ povedal barón tichým a tvrdým hlasom. „Obliekal som ťa a predstavil som ťa svetu ako svojho syna. Podporoval som ťa, hoci iný chlap by ťa vyhodil na ulicu. Teraz nadišiel čas, aby si mi to vrátil.“

„Nie,“ zopakoval Gareth znova. „To nie je možné. Vyzerám ako vy. Ja...“

Lord St. Clair chvíľu mlčal. Potom trpkou povedal: „Nešťastná zhoda náhod.“

„Ale...“

„Mohol som sa ťa zbaviť hneď pri tvojom narodení,“ prerušil ho lord St. Clair, „teba a tvoju matku som mohol vyhodiť na ulicu hneď, ako som

sa to dozvedel. Ale neurobil som to.“ Podišiel k nemu a sklonil sa ku Garethovej tvári. „Uznan som ťa za svojho a neostal si nemanželským dieťaťom.“ A potom tlmeným hlasom dodal: „Si mojím dlžníkom.“

„Nie,“ povedal Gareth s presvedčením, ktoré bude potrebovať po zvyšok svojho života. „Nie. Neurobím to.“

„Vydedím ťa,“ varoval ho barón. „Už odo mňa neuvidíš ani cent. Môžeš zabudnúť na svoje sny o Cambridge, na svoje...“

„Nie,“ povedal Gareth znova a jeho hlas znel inak. Bolo v ňom cítiť koniec jednej etapy jeho života. Bol to koniec jeho detstva, koniec jeho nevinnosti a začiatok...

Len Boh vedel, čoho začiatok to bol.

„Skončil som s tebou,“ zasyčal jeho otec. Nie, nie je to jeho otec. „Skončil.“

„Dobre,“ povedal Gareth.

A odišiel.

Kapitola 1

O desať rokov sa nachádzame na každoročnom hudobnom večierku v dome Smythe-Smithovcov, kam bola pozvaná aj naša hrdinka, ktorú v žiadnom prípade nemôžeme prirovnať ku krehkej, plachej uzavretej kvetinke. Zhruba o desať minút sa pán Mozart začne obracať v hrobe.

„Prečo to znovu robíme?“ uvažovala Hyacinth Bridgertonová nahlas. „Pretože sme dobrí a láskaví ľudia,“ odpovedala jej švagriná, sediaci v prvom rade. Boh im pomáhaj.

Hyacinth sa pozrela na prázdnu stoličku vedľa Penelope. Z nadchádzajúcej udalosti bola vzrušená asi tak ako pri pohľade na morského ježka.

„Už sme sa predsa mohli poučiť minulý rok. Alebo možno rok pred tým. Alebo možno dokonca...“

„Hyacinth?“ ozvala sa Penelope.

Hyacinth, nadvihnúc obočie, pozrela na Penelope.

„Sadni si.“

Hyacinth si vzdychla. Ale sadla si.

Hudobný večierok u Smythe-Smithovcov sa, našťastie, organizoval len raz do roka. Celých dvanásť mesiacov bude totiž trvať, kým sa jej uši z toho spamätajú.

Znova si vzdychla, tentoraz hlasnejšie.

„Nie som si celkom istá, či sa mám označiť za dobrú alebo milú.“

„Ani ja si tým nie som istá,“ vyhlásila Penelope, „ale aj tak ti verím.“

„Je to od teba celkom milé,“ povedala Hyacinth.

„Tiež si myslím.“

Hyacinth sa na ňu pozrela z boku.

„A nemala si na výber.“

Penelope sa k nej otočila a prižmúrila oči.

„Čo tým chceš povedať?“

„Colin ťa odmietol sprevádzať, však?“ uškrnula sa Hyacinth lišiacky. Colin bol Hyacinthin brat a s Penelope sa oženil pred rokom.

Jej švagriná stisla pery.

„Zbožňujem, keď mám pravdu,“ vyhlásila Hyacinth víťazoslávne. „Stáva sa mi to často.“

Penelope na ňu zazrela.

„Vieš, že si neznesiteľná?“

„Samozrejme.“

Hyacinth sa s diabolským úsmevom naklonila k Penelope.

„Ale aj tak ma máš rada, priznaj to.“

„Nepriznám. Do konca večera určite nie.“

„Až po tom, keď obe ohluchneme?“

„Nie, až po tom, keď sa vydržíš slušne správať až do konca.“

Hyacinth sa zasmiala.

„Vydala si sa k nám do rodiny. Musíš ma mať rada, či chceš, či nechceš. Je to tvoja záväzná povinnosť.“

„Zvláštne, nespomínam si na žiaden takýto bod v manželskej prísaha.“

„Zvláštne,“ odvetila Hyacinth, „ja si to ale pamätám dokonale.“

Penelope sa na ňu pozrela a zasmiala sa.

„Neviem, ako to robíš, Hyacinth,“ vyhlásila, „ale aj keď privádzaš človeka do šialenstva, robíš to vždy očarujúco.“

„To je môj najväčší dar,“ odvetila Hyacinth skromne.

„Nuž, za to, že ma dnes večer sprevádzaš, získavaš zopár bodov navyše,“ povedala Penelope a potľapkala ju po ruke.

„Samozrejme,“ vyhlásila Hyacinth. „Napriek mojím neznesiteľným spôsobom som v skutočnosti láskavá a priateľská duša.“

A aj budem musieť byť, pomyslela si, sledujúc scénu odohrávajúcu sa na malom provizórnom javisku. Ďalší rok, ďalší hudobný večierok Smythe-Smithovcov. Ďalšia príležitosť dokázať, ako sa dá zničiť dokonalá hudba. Každý rok sa Hyacinth zaprisahávala, že sa na večierku už viackrát neukáže, a aj tak sa na ňom každý rok objavila a povzbudivo sa usmievala na štyri dievčatá na pódiu.

„Minulý rok som aspoň sedela vzadu,“ poznamenala Hyacinth.

„Áno,“ odvetila Penelope a podozrievavo sa na ňu zahľadela. „A ako sa ti to podarilo? Felicity, Eloise a ja sme boli vpredu.“

Hyacinth pokrčila plecami.

„Môže za to dokonalé načasovanie návštevy dámskej toalety. Vlastne...“

„Ani len nepomysli na to, že sa dnes večer o to znovu pokúsiš,“ varovala ju Penelope. „Ak ma tu necháš samu...“

„Neboj sa,“ povedala Hyacinth s povzdychom. „Budem tu. Celý čas. Ale,“ dodala a ukázala prstom, čo by jej matka určite označila za spôsob nehodný dámy, „chcem, aby moja oddanosť voči tebe bola náležite zaznamenaná.“

„Prečo mám pocit, že odo mňa budeš chcieť na oplátku nejakú láskavosť práve vo chvíli, keď to budem najmenej čakať?“ spýtala sa Penelope.

Hyacinth sa na ňu pozrela a nevinne zažmurkala.

„Myslíš?“

Penelope na ňu pozrela, akoby bola blázon, potom presunula pohľad za ňu.

„Ach, pozri, prichádza lady Danburyová.“

„Pani Bridgertonová,“ povedala, či skôr vyštekla, lady Danburyová. „Slečna Bridgertonová.“

„Dobrý večer, lady Danburyová,“ odzdravila sa Penelope staršej grófke. „Rezervovali sme vám miesto hneď vpredu.“

Lady D. prižmúrila oči a zľahka štychla svojou palicou Penelope do členka.

„Vždy myslíte na iných, však?“

„Samozrejme,“ odvetila Penelope. „Ani vo sne by mi nenapadlo...“

„Ha,“ odsekla lady Danburyová.

Hyacinth si pomyslela, že to bola grófkina obľúbená slabika. Ha a hmmm.

„Posuň sa, Hyacinth,“ prikázala lady D. „Sadnem si medzi vás.“

Hyacinth sa poslušne presunula na stoličku vľavo.

„Práve sme rozmýšľali, prečo navštevujeme tento hudobný večierok,“ povedala Hyacinth, keď si lady Danburyová sadla na svoje miesto. „Neprišli sme na nič.“

„Nemôžem hovoriť za teba,“ povedala lady D. Hyacinth, „ale ona,“ kývla hlavou smerom k Penelope, „je tu presne z toho istého dôvodu ako ja.“

„Kvôli hudbe?“ spýtala sa Hyacinth možno až príliš zdvorilo.

Lady Danburyová sa otočila k Hyacinth s tvárou zvráštenou do niečoho, čo malo pripomínať úsmev. „Vždy si sa mi páčila, Hyacinth Bridgertonová.“

„Aj vy ste sa mi vždy páčili,“ odpovedala Hyacinth.

„Myslím, že práve preto mi chodievaš čítať,“ poznamenala lady Danburyová.

„Každý týždeň,“ pripomenula jej Hyacinth.

„Občas, každý týždeň... pff.“ Ruka lady Danburyovej pohrdavo preŕala vzduch, „aj tak je to jedno, ak to nerobíš každý deň.“

Hyacinth usúdila, že bude najlepšie nič nepovedať. Lady D. by určite našla nejaký spôsob, aby jej slová prekrútila a prinútila ju sľúbiť, že ju bude navštevovať každé popoludnie.

„A mohla by som dodať,“ povedala lady D. s odfrknutím, „že minulý týždeň od teba nebolo veľmi milé odísť v momente, keď úbohá Priscilla visela z útesu.“

„Čo to čítate?“ spýtala sa Penelope.

„*Slečnu Butterworthovú a šialeného baróna*,“ odpovedala Hyacinth. „A ešte nevisela. Aspoň zatiaľ.“

„Čítala si si dopredu?“ chcela vedieť Lady Danburyová.

„Nie,“ povedala Hyacinth a prevrátila očami. „Ale je to predvídateľné. Slečna Butterworthová už visela z budovy a aj zo stromu.“

„A ešte stále žije?“ spýtala sa Penelope.

„Povedala som visela, nie odvisla,“ zamrmlala Hyacinth. „Škoda.“

„Bez ohľadu na to,“ odsekla lady Danburyová, „nebolo od teba veľmi láskavé, že si ma v tom nechala visieť tiež.“

„Prestala som tam, kde autor kapitoly ukončil,“ vyhlásila Hyacinth bez výčitiek, „a okrem toho, nie je trpezlivosť jednou z cností?“

„V žiadnom prípade,“ odvetila lady Danburyová dôrazne, „a ak si myslíš toto, nie si žena, za ktorú som ťa považovala.“

Nikto nechápal, prečo Hyacinth každý utorok navštevuje lady Danburyovú a číta jej, ale ona si popoludnia s grófkou užívala. Lady Danburyová bola mrzutá a úprimná až do špiku kostí a Hyacinth ju zbožňovala.

„Vy dve, keď ste spolu, ste hrozbou,“ poznamenala Penelope.

„Mojím životným cieľom,“ vyhlásila lady Danburyová, „je predstavovať hrozbu pre čo najviac ľudí, takže to budem brať ako veľký kompliment, pani Bridgertonová.“

„Čím to je,“ čudovala sa Penelope, „že ma oslovujete ako pani Bridgertonovú len vtedy, keď sa vyjadrujete vo veľkom štýle?“

„Znie to tak lepšie,“ odvetila lady D. a prerušila svoju poznámku hlasným úderom palice.

Hyacinth sa usmiala. Keď bude stará, chce byť ako lady Danburyová. Pravdupovediac, starú grófkú mala radšej ako väčšinu spoločnosti v jej veku. Tri sezóny na manželskom trhu deň čo deň stretávala tých istých ľudí. Už bola z toho unavená. Plesy, večierky, nápadníci... nebolo to také vzrušujúce ako na začiatku. No, tí nápadníci, to bolo ešte stále príjemné. Na druhej strane Hyacinth rozhodne nepatrila medzi dievčatá, ktoré by sa sťažovali na všetko bohatstvo a privilégiá, ktoré boli nútené znášať.

Teraz to bolo iné. Už nezadržovala dych, keď vstupovala do tanečnej sály. Aj tanec bol teraz už len tancom, nie tým magickým vírom pohybu, ktorým sa nechala unášať. Vzrušenie bolo preč.

Nanešťastie, vždy keď to naznačila svojej matke, dostala tú istú odpoveď. Nájdi si manžela. Violet Bridgertonová si naozaj dala záležať na tom, aby nezabudla zdôrazniť, že by to všetko zmenilo.

Pokiaľ šlo o to, že jej štvrtá a posledná dcéra Hyacinth ešte stále nie je vydatá, jemnocit jej matky sa vytrácal. Začínalo sa to podobať na jej osobnú krížovú výpravu.

Zabudnite na Janu z Arku. Jej matka bola Violet z Mayfairu a ani mor, choroby či úskočný milenec by ju nezastavili v jej snahe vidieť všetky svoje deti šťastne zadané. Z ôsmich ostali už len dvaja – Gregory a Hyacinth. Gregory mal dvadsaťštyri rokov, čo bolo, podľa Hyacinth dosť nespravodlivo, považované za úplne prijateľný vek pre slobodného gentlemana.

Hyacinth mala len dvadsaťdva! Matku pred zrútením zachránila len skutočnosť, že jej staršia sestra Eloise sa vydala až vo svojich dvadsiatich ôsmich rokoch. Hyacinth bola v porovnaní s ňou prakticky ešte veľmi, veľmi mladá.

Nikto nemohol vyhlásiť, že je stará dievka, ale aj ona sama musela pripustiť, že jej do tohto označenia už veľa nechýba. Od svojho debutu pred tromi rokmi dostala niekoľko ponúk. Žalostne málo na to, že nepatrila medzi tie škaredé a určite ani medzi tie chudobné. Už len to, že bola vskutku pekná a jej veno dosť vysoké, malo pritiahnúť viac pozornosti. A jej konexie boli, samozrejme, tiež bezchybné. Jej brat bol, rovnako ako pred ním ich otec, vikomt Bridgerton, a hoci ich titul nebol najvznešenejší v krajine, ich rodina bola nesmierne obľúbená a vplyvná. A keby to nestačilo, jej sestra Daphne bola vojvodkyňa z Hastingsu a jej sestra Francesca bola grófká z Kilmartinu.

Ak sa chcel nejaký muž spojiť s najmocnejšími rodinami v Británii, mal si vziať Hyacinth Bridgertonovú.

S ponukami na sobáš to, aj napriek všetkým týmto výhodám, vyzeralo biedne.

Tri žiadosti o ruku počas jej prvej sezóny.

Dve počas druhej.

Jedna minulý rok.

A túto sezónu zatiaľ žiadna.

Vyzeralo to tak, že začína strácať na popularite. Nieкто naozaj hlúpy by mohol tvrdiť opak, ale v tom prípade by Hyacinth oponovala a pravdepodobne by spor vyhrala. Bol zriedkavé, aby ju nejaký muž alebo žena dokázali prekabátiť, prekonať alebo predbehnúť.

To by mohlo, pomyslela si vo vzácnej zriedkavej chvíli sebakritiky, mať niečo spoločné s tak závratne klesajúcim počtom ponúk na sobáš.

Na tom nezáleží, premýšľala ďalej, sledujúc, ako sa dievčatá Smythe-Smithové motajú po malom pódiu postavenom v prednej časti miestnosti, aj tak nemohla tie ponuky na manželstvo prijať. Traja chceli len jej bohatstvo, dvaja ďalší boli hlupáci a pri tom poslednom by sa unudila k smrti.

Radšej zostane slobodná. Dokonca ani jej matka, zarytá dohadzovačka, nedokázala argumentovať pri jej námietkach.

A čo sa týka prebiehajúcej sezóny, ktorá zatiaľ nepriniesla žiadnu ponuku na sobáš, je to problém gentlemanov, že nedokážu oceniť hodnotu prirodzene inteligentnej ženy, ktorá si je istá sama sebou.

Lady Danburyová udrela palicou o podlahu tesne vedľa Hyacinthinej pravej nohy.

„Pýtala som sa,“ povedala, „či si niektorá z vás nevšimla môjho vnuka.“

„Ktorého vnuka?“ spýtala sa Hyacinth.

„Ktorého vnuka?“ zopakovala lady D. netrpezlivo. „Jediného, ktorého mám rada.“

Hyacinth sa ani nenamáhala zakryť svoj údiv.

„Pán St. Clair má dnes večer prísť?“

„Ja viem, ja viem,“ zahundrala lady Danburyová. „Sama tomu sotva dokážem uveriť. Stále čakám, že cez strop udrie z neba blesk.“

Penelope pokrčila nosom.

„Nie je to rúhanie?“

„Nie je,“ vyhlásila Hyacinth a ani sa na ňu nepozrela. „A prečo má prísť?“

Lady Danburyová sa pomaly usmiala. Ako had.

„Prečo ťa to tak zaujíma?“

„Vždy ma zaujímajú klebety,“ odvetila Hyacinth celkom otvorene. „O komkoľvek. To by ste už mali vedieť.“

„Dobre,“ povedala lady D. trochu nevrlo. „Príde, lebo som ho vydierala.“ Hyacinth a Penelope si ju prezerali so zdvihnutým obočím.

„Nebolo to vydieranie v pravom zmysle slova,“ pripustila lady Danburyová, „Bola to skôr poriadna dávka výčitiek.“

„Samozrejme,“ zašomrala Penelope presne vo chvíli, keď Hyacinth povedala: „To dáva oveľa väčší zmysel.“

Lady D. si vzdychla.

„Možno som mu povedala, že sa necítim dobre.“

Hyacinth zapochybovala.

„Možno?“

„Dobre. Povedala som presne to,“ priznala lady Danburyová.

„Museli ste to zahrať veľmi presvedčivo, ak ho to dnes večer donútilo prísť,“ vyhlásila Hyacinth s obdivom.

Musela oceniť zmysel lady Danburyovej pre dramatickosť, najmä keď to viedlo k takej pôsobivej manipulácii s ľuďmi vôkol nej. Bolo to nadanie, ktoré si Hyacinth tiež pestovala.

„Myslím, že som ho ešte nikdy nevidela na hudobnom večierku,“ poznamenala Penelope.

„Hmmm,“ zavrčala lady Danburyová. „Som si istá, že dôvodom je neprítomnosť dosť povoľných žien.“

Od kohokoľvek iného by to bolo ohromujúce vyhlásenie. Ale toto bola lady Danburyová a Hyacinth, spolu so zvyškom vyššej spoločnosti, si už dávno zvykla na jej prekvapivé slovné zvraty.

A okrem toho, musela brať do úvahy povesť muža, o ktorom je reč.

Vnukom lady Danburyovej nebol nik iný ako neslávne známy Gareth St. Clair. Hyacinth napadlo, že to, pravdepodobne, nebola celkom jeho vina, že si získal takú zlú povesť. Existovalo mnoho mužov, ktorí sa správali rovnako nevhodne, a tiež mnoho takých, ktorí stáli za hriech. Gareth St. Clair bol ale jediný, komu sa tie dve veci podarilo úspešne spojiť.

Jeho povesť však bola hrozná.

Určite mal vek na ženbu, ale nikdy, ani len raz, nenavštívil slušnú mladú dámu v jej dome. Hyacinth si tým bola celkom istá. Keby niekedy len naznačil, že niekomu dvorí, klebety by sa začali šíriť obrovskou rýchlosťou. A navyše, Hyacinth by to počula od lady Danburyovej, ktorá klebety milovala, dokonca viac ako ona.